

A makkoska története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő, ott laktam testvéreimmel én, a kicsiny makkoska.

Naphosszat hemperegtünk a színes avarban, legjobb pajtásunk a szél volt. Nap - mint nap játszadoztunk a testvéreimmel, mikor egyszer csak egy mókus felhívott minket, hogy hazavigyer a rét túlsóoldalára. Kétségbeesetten kapaszkodtunk egymásba, de felítón elejtett engem. Hirtelen ott találtam magam, egyedül a virágos rét kelles közepén. Teltek a napok, már - már kezdett elhagyni a remény, hogy valaha is újra boldog leszek, mikor kalapom alól kibújt egy xöld hajszál. Azonnal földbe gyökeresett a lábam. Turcsa érzés kerített hatalmába - legbelül éreztem, hogy itthon vagyok. Ahogy telt az idő, egyre magasabbról figyeltem a mexő életet. Barátaimná váltak a tücsökzenére táncoló aprócska rovarok, s boldogan üdvözölték az anyukomban menedéket lelő megfáradt vándorokat. Bár egyedül emelkedtem ki a virágokkal teli selymes rétből, megsem voltam magányos.

Szárnycsokorom csicseregése boldogsággal töltötte el szívemet, hisz tudtam, hogy koronám teremti meg számukra az otthon melegét. Evtizedek teltek el. Az alatt pedig élvezhettem az éltető napsütés melegét és a lagy szellő simogatását. De a természet nem mindig volt ilyen kegyes hozzám, többször ejtett rajtam maradandó sebeket.

Egy nyári napon fekete felhő gomolygott felettem, s egy dörrenést követően éles fájdalom nyilalált törxembe, majd pillanatokon belül a koronám langba borult. Az ott megélvő madarak kiadattan röppentek szerteszét.

A közeli faluból is láthatták a felszálló füstfellegét,
mert rövidesen jászandékú emberek siettek a segítség-
re. Egy gémeskútból vödörrel hozták a vizet
rá, mellyel eloltották lángba borult koronáját.
Levagták sérült gallyaimat, begyógyították sebeimet.
Hamarosan vízterest az erő megtépázott gallyaim
közé.

Idővel a pusztítást új élet születése váltotta fel.
Körülottem aprócska csemétéim bukkantak elő a
termékeny földből, s lassacskán a természet jóvoltából
egyre erősebbé váltak. A falusi emberek szeretettel
látogattak cseperedő gyermekeimet, vigyáztak a
megszületett új erdőre. Így lettem én magból fa, fa-
ból erdő. Aki nem hiszi, kiránduljon el ide, s pi-
henjen meg anyukámban!